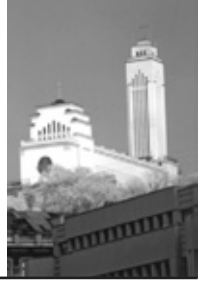

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Karmelio kalno Švč. Mergelė Marija – Škaplierinė

Brangūs tikintieji, yra atostogų metas, pats tinkamiausias laikas piligrimystei, todėl Bažnyčios liturginis kalendorius persunktas atlaidais, kviečiančiais į susitikimą su Dievu, su Bažnyčia – Dievo tauta, su Dievo Motina – Švč. Mergele Marija ir šventaisiais. Šiuose susitikimuose tikintieji gali pelnyti tiek dalinius, tiek visuotinius atlaidus. Bažnyčios Katekizme skaitome: „Atlaidai yra laikinos bausmės už nuodėmes, kurių kaltė jau panaikinta, atleidimas Dievo akivaizdoje“ (KBK, 1471).

Liepos 16 d. Bažnyčios kalendoriuje pagal liaudies pamaldumo tradiciją minima Karmelio kalno Karalienė – Švč. M. Marija.

Kryžiaus žygių laikais Palestinoje ant Karmelio kalno glaudėsi atsiskyrėliai krikščionys, kurie davė pradžią Karmelitų ordinui ir karmelitų bei karmelčių vienuolijoms. Ordino globėja tapo Motina Marija, gyvenusi Nazarete, netoli Karmelio kalno. 1202–1209 m. Jeruzalės patriarchas krikščionis Albertas parašė Karmelitų ordinui regulą, o 1247 m. popiežius Inocentas IV ją patvirtino. Pasibaigus kryžiaus žygiams ir žlugus Palestinoje krikščionių valstybei, vienuoliai persikėlė į Europą. 1251 m. apsireikšusi Mergelė Marija įteikė škaplierių Anglijos karmelitų vienuoliui Simonui Stokui. Simonas maldoje šaukėsi pagalbos tuo metu prispaustam savo ordinui. Mergelė Marija pasirodė su škaplieriu ir tarė: „Imk, mylimasis sūnau, šį tavo ordino škaplierių, kaip mano brolijos emblemą, o tau ir visiems karmelitams – ypatingą malonės ženklą. Kas mirs užsidėjęs šį drabužį, tas nekentės amžinosios ugnies. Tai yra išganymo ženklas, apsauga pavojuose, taikos ir sandoros laidas.“ Nors patikimų dokumentų nėra, Bažnyčia palaimino Simono Stoko apsireikšimą, per kurį gavo pažadą, kad kiekvienas, kuris išlaikys karmelito pašaukimą iki gyvenimo pabaigos bus apdovanotas ištvėrmės malone.

Suprantama, ši malonė kyla ne iš paties škaplieriaus, ar kurios kitos sakramentali-

jos. Visas malones gauname dėl Viešpaties Jėzaus Kristaus kančios, mirties ir prisikėlimo. Ši gelbėjančioji malonė perduodama Sakramentaliais. Sakramentalijos gi ruošia mus priimti malonę ir bendradarbiauti su ja. Į škaplierių neturi būti žiūrima kaip į muletą, skirtą apsaugoti žmogų nuo pavojų arba automatinę išganyimo garantiją ir tuo būdu leidimą nesilaikyti krikščioniško gyvenimo reikalavimų. Su škaplieriaus dėvėjimu susiję privalumai būtų beprasmiški, jei jį nešiojantis žmogus gyventų ir mirtų nemalonės būklėje.

1322 metais Jono XXII paskelbta bulė, kurioje sakoma, kad visi nešiojusieji škaplierių pirmąjį šeštadienį po mirties bus išvaduoti iš skaištyklos, dar labiau sustiprino Karmelio Kalno Karalienės šventę. Popiežius Sikstas V šią šventę patvirtino tik Karmelitų ordinui, o visoje krikščionių Bažnyčioje ši šventė įvesta nuo 1728 m., tačiau per paskutinę liturgijos reformą ši šventė panaikinta ir paliktas vien tik jo paminėjimas. Lietuvoje net aštuonios bažnyčios tituluotos Švč. M. Marijos Škaplierinės vardu.

Kas yra škaplierius ir kokią prasmę jis turi šiandien? Pavadinimas kilo iš lotyniško žodžio „scapula“ – mentė. Iš pradžių škaplierius buvo nešiojamas kaip darbinis karmelitų drabužis. Jis kabodavo ant pečių ir pridengdavo vienuolį iš priekio bei nugaros, simbolizuodamas Kristaus nešamą kryžių. Laikui bėgant škaplierius įgavo simbolinę prasmę. Karmelitai į škaplierių žiūrėjo kaip į jų atsidavimo Marijai simbolį, į pasitikėjimo Marijos motiniška globa išraišką ir kaip į troškimą būti panašiais į ją, jos išpareigojimą Kristui ir visiems žmonėms. Tikinčiam škaplierius brangus tuo, kad per Pirmąją Komuniją yra pašventinimas ir uždedamas ant kaklo kaip M. Marijos globos ženklas. Ypač škaplierių gerbia ir jį nešioja vyresnės kartos tikintieji. Škaplierius yra ženklas, kurį Bažnyčia aprobavo daugiau nei per 700 metų, tai išpareigojimas sekti Jėzumi, kaip tai darė Marija – tobulas visų Kristaus mokinių pavyzdys. Marija rodo, kaip būti iš-

tikimam Dievui ir Jo valiai, kaip vadovautis tikėjimu, viltimi ir meile, kaip būti arti kitų žmonių poreikių, kaip melstis ir atsiverti Dievui. Popiežius šv. Jonas Paulius II sakė: „Tie, kurie priima škaplierių, yra daugiau ar mažiau susiejami su Karmelio ordinu ir pasišvenčia Švč. M. Marijos tarnybai dėl visos Bažnyčios gėrio“.

Kiekviena iškilmė, skirta Švč. Mergelėi Marijai, kviečia mąstyti, kokią didelę reikšmę mūsų išganymui turi dangiškoji Motina Marija. Ypač mes, lietuviai, nuo Vytauto laikų garbiname Mariją, su pasididžiavimu vadiname savo gimtąjį kraštą Marijos žeme. Marija – tai vardas, tarsi burtažodis gaivinantis kiekvieną lietuvių širdį. Ar džiaugsme, ar skausme šį vardą tariame su meile ir viltimi. Giesmė „Marija, Marija, skaisčiausia lelija“ visais laikais, net sunkiais okupacijos metais, Sibiro tremtyje gaivino, ramino, žadino meilę ir pasitikėjimą Dievu, teikė vilties išvysti laisvą Lietuvą. Mes žinome daug šventųjų, kurie pakluso Marijos kvietimui sekti jos Sūnumi Jėzumi, ir šiandien jie džiaugiasi vienybėje su Juo dangiškojo Tėvo karalystėje. Šv. popiežius Jonas Paulius II savo pontifikinį herbą buvo paskyręs Marijai, o jo dvasinio gyvenimo šūkis skelbė – „Visas Tavo, Marija“.

Popiežius Pranciškus vienoje katechezėje kalbėjo: „Mūsų tikėjimo kelias yra tas pats kaip Marijos, dėl to mes jaučiame jos ypatingą artumą. Tikėjime, kuris yra krikščioniško gyvenimo pagrindas, Dievo Motina ėjo tais pačiais keliais, kartais sunkiais ir tamsiais, kuriais ir mes einame.“

Brangūs tikintieji, visuomet tekyla jūsų maldos į dangų su prašymais Švč. Mergelėi Marijai, kad ji padėtų mums giliau pažinti tikėjimo paslaptis, Švč. Trejybės – Dievo Tėvo, Dievo Sūnaus ir Dievo Šventosios Dvasios vienybės slėpinį. Prašykime Motinos Marijos padėti atrasti kelią prie savo Sūnaus visiems, kurie dar netiki, dar nepažįsta, dar negarbina ir nemyli Jo.

Tautos istorijos puslapiai

Ona Žemaitytė-Narkevičienė, kraštotyrininkė

Kelias į vyskupo katedrą

2014 m. sukanka 150 metų, kai vyskupas Motiejus Valančius buvo paskirtas į Kauną. Ta proga spausdiname pedagogės kraštotyrininkės, besidominančios vyskupo veikla ir išleidusios ne vieną knygėlę apie vyskupą, surinktus istorinius faktus apie jo paskyrimą vyskupu. Projekte „Nacionalinė vertybė 2011“ vyskupas Motiejus Valančius paskelbtas „Žmogumi istorine asmenybe.“

Žinia, kad keliamas kandidatu į vyskupus, kunigui Motiejui Valančiui buvo didelė staigmena. Įprastę galvoti pragmatiškai, kaip, beje, įprasta valstiečiams, jis numatė įvairias kliūtis ir pavydo aistras. Juk Motiejus Valančius buvo paprastas kunigas, be jokių bažnytinių garbės ir hierarchinių titulų. Žema Valančiaus socialinė kilmė, atrodo, šiuo atveju jam net padėjo. Rusijos

vyriausybei kaip savotiškas politinis baubas, ypač po 1830–31 metų sukilimo, vaidenosi lenkų bajorai, t.y. buvęs Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės politinis elitas, o Motiejus Valančius jam nepriklausė. Vyriausybė už išaukštinimą iš jo tikėjosi dėkingumo ir tarno paklūsnumo.

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

Tuo tarpu įvykiai popiežiaus aplinkoje ėjo savo keliu: apie Motiejų Valančių kaupėsi papildomos žinios. Matyt, gerai informuotas, bet plačiau mums nežinomas abatas Hube iš Romos popiežiaus kurijai apie Motiejų Valančių rašė: „Yra šventas kunigas, kurio uolumas žada daug gero; jis savo meile moko patraukti visus tikinčiuosius, ypač seminarijos auklėtinius. Visas užimtas mokslu, savo nuolankumu jis slepiasi nuo žmonių akių ir netrokšta jokių paaugštinių.“ 1848 m. rugsėjo 16 d. Motiejus Valančius gavo slaptą raštelį, kad „Šventasis Tėvas sutiko patvirtinti Zemaičių vyskupą“.

Iššventinimo apeigos įvyko 1850 m. vasario 24 d. (Motiejaus vardo dieną), penktadienį, svarbiausioje Peterburgo šv. Kotrynos bažnyčioje, Nevos prospekte. Konsekravimo metropolitas su dviem iš Lietuvos atvežtais vyskupais. Čia Motiejus Valančius, jau kaip vyskupas, davė priesaiką. Pagaliau kovo 26 d. išvyko namo. Tačiau šį sykį grįžo ne paprastas kunigas, o Peterburge iššventintas Zemaičių vyskupas, Episcopus Matheus.

Iš tolo Varniai pasitiko savo vyskupą nenutrūkstamu varpų gaudesiu. Procesijai suėjus į katedrą grojo vargonai ir giedojo choras. Buvo paskelbta popiežiaus Pijaus IX bulė apie Motiejaus Valančiaus paskyrimą Zemaičių vyskupu. Pirmą kartą ši katedra ir žmonės išgirdo ingresso proga vyskupo sakomą pamokslą zemaičių kalba. Tapęs vyskupu ordinaru, Valančius parengė savo pirmąjį ganytojišką laišką visiems katalikams. Klebonai, filialistai ir kiti kunigai, gavę ganytojišką laišką, turėjo pirmąjį sekmadienį skelbti iš sakyklos tokia kalba, kokią moka klausytojai. Paskui reikėjo, varpams skambant, sugiedoti giesmę „Tave,

Dieve, garbiname“, pasimelsti už Pijų IX ir Mikalojų I.

Motiejus Valančius greitai iškilo kaip nepaprastai didelis visos vyskupijos katalikų autoritetas. 1852 m. sausio 31 d. laiške metropolito koadjutorius I. Holovinskis Valančiui rašė: „Ačiū Dievui, kaip girdžiu iš savo gyventojų, esi teisingai įvertintas: pelnei savo liaudies meilę ir pagarbą. Tai labai daug.“ Vilniaus generalgubernatorius M. Muravjovas Valančių taip pat laikė „daugiau už kitus turinčiu įtakos krašte“. Tačiau vieniems jis kėlė paguodą ir viltį, kitiems – nerimą ir įniršį. Rusų administracijos pareigūnai ir jų politiniai adeptai norėjo matyti vyskupą savo avidės tramdytojo rūbu, o išvydo su liaudies kunigo sutana.

Netrukus po to, kai 1864 m. Michailas Muravjovas priverė vyskupą Motiejų Valančių grįžti į Varnius iš vizitacijų Kurše, liepos 21 d. Kauno gubernatorius Nikolajus Muravjovas pakvietė vyskupą atvykti į Kauną. Liepos 24 d. Motiejus Valančius jau buvo Kaune. Apie jo atvykimą N. Muravjovas pranešė tėvui. Šis tebegrafavo, kad vyskupo iš Kauno neišleistų ligi atskiro nurodymo. Kol čia gyvens, įsakė paskirti slaptą priežiūrą. Kaune N. Muravjovas Valančiui „davė“ darbo. Be jokių užuolankų pranešė, kad reikės su kapitula bei seminarija keltis iš Varnių. Liepos 27 d. paskyrė naują patalpų apžiūrėjimui. Senojo sumanymo statyti naują vyskupijos valdymo centrą atsisakyta. Manyta iš karto nušauti su zuikius: perkeliant vyskupijos vadovybę ir seminariją, likviduoti Kaune keletą vienuolynų. N. Muravjovas Motiejų Valančių vedėsi augstinių ir bernardinų vienuolynų apžiūrėti ir susitarti dėl jų naujos paskirties. Apžiūrėjo. Motiejus Valančius tik verčiamas rytojaus dieną raštu

pranešė: savo buveinei ir kanceliarijai pasirinkęs augstinių vienuolyną prie bažnyčios (noviciatą).

Vidaus reikalų ministru pasiūlius, vyskupijos vadovybės ir seminarijos perkėlimo projektą priėmė Vakarų komitetas ir patvirtino caras. Įsakyta augstinių vienuolyną laikyti panaikintu. Jo bažnyčią paversti katedra ir jai skirti tą išlaikymą, kurį turėjo Varniuose. Varnių katedrą paversti II klasės parapine bažnyčia.

Motiejus Valančius, matyt, N. Muravjovo paragingas, lapkričio 8 d. apsigyveno Kaune. Net budri gubernijos valdžios akis Valančiaus iš pasirinktų veiklos vėžių neišmušė. Jis ir toliau dirbo tai, ką liepė kunigo pašaukimas ir savosios liaudies balsas. Pasiskeitė tik darbo sąlygos. Popiežius Leonas XIII vyskupijos vadovybės perkėlimą įteisinė tik 1883 m., o 1895 m. Kauno šv. Petro bažnyčiai suteikė katedros vardą.

Dvasiniai skaitiniai

Adolfa Daukšienė

Sielos paslaptis: Moters širdis (1)

Moteris – intymaus, žavingo ir aistringo Dievo atspindys. Sėtonas jos bijo, tad per visą gyvenimą nuosekliai kėsinasi į jos širdį. Kas padės moteriai tapti tuo, kuo ji yra iš tiesų?

Šie mąstymai, kurių ciklą pradėjau spausdinti, parengti pagal Džono ir Stasi Eldridž (John and Stasi Eldredge) knygą „Žavingoji“.

Kūrėjas davė moteriai ypatingą širdį. Jis jai davė vaidmenį būti žaviai ir gražiai būtybei, kurios gyvenimas pakeis pasaulį. Šv. Raštas moko, kad svarbiausia yra širdis: „Saugok su visu stropumu savo širdį, nes iš jos teka gyvenimo versmė“ (Pat 4, 23). Dievas žino, jog mūsų širdys yra mūsų šerdis. Ten paslėptas visas mūsų kūrybiškumas, drąsa, įsitikinimai. Iš ten išteka tikėjimas, viltis ir, be abejo, meilė. Ta gyvybės versmė mummyje yra visos mūsų egzistencijos esmė, mūsų gyvenimo centras. Jūsų moteriška širdis buvo sukurta su didžiausia pagarba kaip paties Dievo širdies atspindys. Ji yra tai, kas kalba apie jus. Taigi kelionė, kurioje atrasime, ką Dievas turėjo omenyje kurdamas moterį pagal savo paveikslą, prasideda nuo jūsų širdies, t. y. nuo troškimo.

Kiekviena moteris savo širdies gelmėje

trokšta trijų dalykų: romantikos, suvaidinti nepakeičiamą vaidmenį dideliame nuotykyje ir atidengti grožį.

Mote ris ilgisi romantinės meilės. Ji nori būti trokštama, pastebėta, geidžiama ir ieškoma to, kas ją myli, nori būti jam svarbiausia. Savo sielos gelmėse moteris nori priklausyti kam nors didingam, geram, pavojingam, vertam meilės, kas pareikalautų jos visos. Moterims patinka visokie nuotykiškai, nesvarbu, ar tai plaukimas plaustu, ar nėrimas giliai į Dievo širdį. Jos trokšta suvaidinti nepakeičiamą vaidmenį bendrame nuotykyje. Moters noras būti gražiai yra toks pats senas kaip pasaulis. Dievas įdėjo į mūsų širdis amžinybę. Ten yra troškimas būti gražiai. Jos trokšta būti tokios gražios, kad tuo grožiu verta būtų sektis, už jį kovoti, kad jis būtų jų esmių esmė. Jos ilgisi grožio, kuris darytų poveikį kitiems, kurį reikia atidengti.

Dauguma tų troškimų taip ir neišsipildė, į juos buvo pasikėsinta arba iki šiol nekreipiama dėmesio. Tačiau jūsų širdis vis dar čia, rėkte rėkia ir nori būti laisva, kad surastų gyvenimą, apie kurį kalba troškimai. Pabandykime atrasti, kas, būdama moteris, jau dabar esate – šlovinga, galinga ir žavinga.

Skaitytų kūryba

Virginita Čipaitė

Mamai

Žydi margos gėlės
Tėviškės laukuos,
Tau gražiausias žiedas
Žemės mylimos!

Tad gyvenk ir džiaukis,
Mama mylima,
Dosniai gėrį sėki
Širdimi gera, švelnia.

Tenetemdo veido
Neganda juoda,
Niekad nepailsta
Tau darbšti ranka.

Galgi ir apvyliau, –
Tiesiai nėjau,
Nes sunku surasti, mama,
Kelią žemėj šioj plačioj!

Ačiū tau už širdį,
Rūpesčius, vargus.
Dar už ką dėkoti?
Tepatars Dangus!

Tikėjimo liudytojai

Sesuo Gema, Eucharistinio Jėzaus seserų kongregacija

PRISIMINIMAI

Misijos Gruzijoje pabaiga. Kartą prieš vakaro šv. Mišias vienas vyriškis paprašė kunigo, kad leistų mane pas juos pokalbiui apie tikėjimą. Kunigas maloniai sutiko ir po pamaldų pakvietė mane eiti su tuo žmogumi. Ilgokai važiuovome troleibusu – miestas didelis. Įėjusi į butą nustebau: pilna žmonių ir, kaip įprasta pietiečiams, vieni vyrai. Pokalbis buvo gyvas, draugiškas ir užsitęsė iki vėlyvo vakaro. Buvo, kiek atmenu, gegužės mėnuo, taigi dienos ilgos. Jau pradėjo temti, aš vis dar čia, o kunigas namuose neranda ramybės. Juk buvo sovietų laikai, ir aš buvau saugumo stebima. Kaip paskui prisipažino, išleidęs mane po kiek laiko atsitokėjo: juk jis tą žmogų matė pirmą kartą ir pasiuntė mane nepaklausęs nei adreso, nei pavardės. „Štai temsta, jau tamsu, o tavęs nėra. Nei kur ieškoti, nei į ką kreiptis. Kur mano protas, pasiunčiau seserį į vilko nasrus! Smerkiu pats save,“ – pasakojo kunigas. Aš labai

nustebau, kai, to vyriškio atlydėta iki namų (buvo apie dvylikta nakties), pamačiau gatvėje vaikščiojantį kunigą. „Ko jis nemiega?“ – pagalvojau. Aš buvau visiškai rami ir man į galvą neatėjo mintis, kad galėtų man kas blogo atsitikti. Tačiau galėjo, ir tokių atsitikimų būdavo. Dabar aš pati stebiuosi savo naivumu ir patiklumu: visais pasitikėjau, nieko nebijojau, jaučiausi kaip vaikas, kurį visi noriai saugo, globoja ir myli.

Dirbdama Gruzijoje, retkarčiais apsilankydavau Lietuvoje, pabendraudavau su Eucharistijos bičiuliais. Per kelerius mano darbo Gruzijoje metus saugumas ir čia atkreipė į mane dėmesį. Ne kartą manęs pačios užklausdavo, kuo aš užsitarnavau tokį didelį tikinčiųjų autoritetą. Kunigas, bijodamas, kad manęs neareštuotų, labai apgailestaudamas paprašė grįžti į Lietuvą. Mano nuomone, tai buvo bereikalinga baimė, nes Gruzijos saugumas buvo gana tolerantiškas.

Taigi aš vėl Lietuvoje, tačiau neilgam. Gruzijoje dirbantis kunigas negalėjo nurimti, kad aš, jo manymu, paties Dievo skirta misijoms, sėdžiu namie. Po poros mėnesių jis pats mane nuvežė ir pristatė vieninteliam visai Moldavijai kunigui, Kišiniovo bažnyčios klebonui Vladislavui Zavalniukui. Šis buvo neigiamos nuomonės apie vienuoles ir nenorėjo manęs priimti. Tačiau kunigas Jan sugebėjo jį įtikinti, ir klebonas sutiko priimti mane mėnesio bandomajam laikotarpiui. Užteko dviejų savaitžių, ir kun. Vladislavas buvo nustebintas, kaip greitai mane žmonės pripažino sava ir nebenorėjo išleisti. Išlaidavau bandomojo laikotarpio „egzaminą“ ir, kunigo prašoma, pažadėjusi atvykti ilgesniam laikui, grįžau namo. Aplankiau Eucharistijos bičiulius ir ilgai nedelsdama vėl susiruošiau į Moldaviją.

(Tęsinys, pradžia Nr. 131–133, 135–137)

Piligriminės kelionės išpūdziai

Piligrimė emeritė doc. dr. Vlada Bartosevičienė, Šiluvos Švč. Mergelės Marijos draugijos narė

Iš Kryžių kalno su kryžiumi pėsčiomis į Gvadalupe (4)

Saulutei šviečiant, nusileidome nuo La Saleta kalno ir žygiavome toliau į Lurda, paskendusi Pirėnų kalnuose. Pakelėse žmonės linksmi, džiūgaujau, sveikina mus, o mes visiems mojuojame. Ir štai mes jau Lurde. Didžiausias džiaugsmas buvo Aldonai Šputienei, nes Lurde laukė dukrė Eglė ir jos draugė Emilija. Jos kartu pabuvojo Lurde ir daugiau kaip savaitę dar lydėjo mus per Pirėnų kalnus, padėdamos nešti Kryžių ir kitą atributiką. Jos rado per šias atostogas savo sielai ramybę, giedrumą, piligriminį skausmą ir Dievo gailestingumą.

Lurde praleidome dvi dienas. Gavome pastogę visi vienoje patalpoje, kuri dienos metu buvo užrakinama. Tai turėjome daugiau laiko pabūti Apreiškimo grotėje, šv. Mišiose, adoracijoje prie Švenčiausiojo. Vakare, visai sutemus, dalyvavome išpūdingoje žvakių procesijoje: su visais maldininkais giedodami priegiesmį „Ave, ave, ave, Maria“, kėlėme aukštyn žvakes ir savo širdį Motinai, kuri buvo nešama procesijoje.

Rytojaus diena, papusryčiauvę iš savo atsargų, nuskubėjome stoti į eilę prie Lurdo vandens maudyklos. Laukti nepailgsta, nes kartu su vienuolėmis kalbame rožinį, eilėje vis slinkdami į priekį. Savanoriai reguliuoja maldininkų srautą, atėjus eilei pakviečia į vidų, padeda nusirengti, apsupa balta drobule, panirdina į šventą vandenį ir vėl apgaubia drobule, padeda apsirengti ir išleidžia. Išengus į maudyklę su Lurdo šaltinio vandeniu, reikia persižegnoti, pasimelsti „Sveika, Marija“, o išnirus pabučiuoti vonios galvūgalyje esančią Švč. Motinos Nekaltojo Prasadėjimo statulėlę.

Po maudynių skyrėme laiką maldai: vieni dalyvavo šv. Mišiose, kiti adoravo arba meldėsi Apreiškimo grotėje. 17 val. vyko ligonių procesija į požeminę Šv. Tėvo Pijaus X baziliką, kurioje meldžiamasi už ligonius ir jie laiminami Švenčiausioju Sakramentu. Mes irgi prašėme sveikatos, jėgų tolesnei kelionei. Vakare apmąstėme

Viešpaties Jėzaus kryžiaus kelią, turintį 14 stočių, ir vėl dalyvavome Žvakių procesijoje. Po iškilmingo palaiminimo nuskubėjome apsirūpinti vandenėliu iš šaltinio ir grįžome į laikiną buveinę ruošti rytdienos kelionei.

Anksti rytą su Kryžiumi ir visa atributika dalyvavome šv. Mišiose Apreiškimo grotėje. Po šv. Mišių nusifotografuojame susispietę aplink Kryžių keliauninką prie Motinos Marijos Apreiškimo grotos. Ir smagu, ir baugu – dar liko pusė kelio eiti, bet jaučiame gerosios Motinėlos globą. Meldžiame jos užtarimo ir pagalbos atpažinti Jėzų kiekviename žmoguje, o ypač, kad padėtų išgirsti Dievo balsą. Viešpatie, būk su mumis!

Rugpjūčio pabaigoje labai apsidžiaugėme sužinoję, kad pas mus atvyksta Klaipėdos Šv. Juozapo Darbininko bažnyčios klebonas Ramūnas Gerdauskas. Jis atvyko į Tulūzą anksti ryte kartu su KTU docente Šviesa Leitonienė, kuri atvežė savo mamą Alfredą tolesnei piligrimystei į Meksiką. Kunigą

Ramūną dauguma piligrimų gerai pažinojo, nes jis buvo dvasinis vadovas 2010 metais vykusiame piligrimineje kelionėje šv. Jokūbo keliu Lurdas – Santjagas – Fatima ir 2011 metais piligrimineje kelionėje Kryžių kalnas – Medžiugorjė. Po šiltų apsikabinimų ir pasisveikinimų pajudėjome į kelionę.

Visą dieną buvome pakylėti, džiaugėmės ir greitai atžygiavome į Sain-Lys bažnyčią. Čia jau laukė kunigas Ramūnas: klausė išpažinčių, aukojo šv. Mišias. Mišiose mes vieni, todėl viskas vyksta lietuviškai, patarnauja brolis Elijus. Gera buvo klausytis homilijos ir Mišių lietuvių kalba! Per homiliją kun. Ramūnas šiltai ir nuoširdžiai mus pasveikino nuėjus jau pusę kelio ir palinkėjo Dievo palaimos, stiprybės: nors ir silpni esame, bet ryžto netrūksta. Dalydamas Komuniją, kunigas žvilgsniu tarsi sveikino kiekvieną priimantįjį, o mes matėme Kristų ir atstovą

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

iš Lietuvos, nes šiemet be kunigo jautėmės lyg našlaičiai. Džiūgavo mūsų širdis, gavusi kunigo palaiminimą!

Po Mišių buvome pakviesti vakarienės į sodelį. Gamtos prieglobstyje, tarp medelių bei rožių, parapijietės pavaišino guliašu su bulvėmis. Kartu su mumis bendravo ir parapijos kunigas, labai nuoširdus, vaišingas.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Kristaus Prisikėlimo parapijos informacija

Marijos legiono susikauptimo diena Paštuvoje

Liepos 16 d., minint Karmelio kalno Švč. Mergelę Mariją (Škaplierinę), Kristaus Prisikėlimo parapijos Marijos legiono Taikos Karalienės prezidiumo narės kartu su dvasios vadu kun. Nerijumi Pipiru vyko į Paštuvą, kur seserų karmeličių vienuolyne buvo surengta susikauptimo diena.

Dieną pradėjęs kun. Nerijus ragino apmąstyti savo tikėjimo kelią. Vikaras pasidalijo mintimis apie Mariją kaip tikėjimo motiną, pristatė enciklikoje „Lumen fidei“

Vakaronę praleidome su kunigu Ramūnu, kuris išvažiavo ankstų rytą. Ačiū kunigui, kad atvyko, o Šviesai, kad atvežė. Telaimina Dievas!

Prancūzijoje įvyko linksmas „kalbinis“ nesusipratimas: vienoje diecezijoje telefonu prašant priimti 20 piligrimų, buvo suprasta, kad atvyks 120. Kai atėjome, radome paruoštą 120 žmonių stalą, tačiau kunigas jo nelaimina, dar lūkuriuoja: mes galvojame,

kad jie laukia savo parapijiečių, o jie – to mūsų trūkstamo šimto!

Baigėme keliauti Prancūzijos žeme, kur kelias vingiavo tarp kalnų kalnelių, todėl mums prakaitas liejosi upeliais. Visa laimė, kad Prancūzijoje netrūko šaltinių, tiesiog sėmėmės ir gėrėme šaltinėlių vandenį, nes dėl didelio karščio labai troškino.

(Tęsinys, pradžia Nr.135–137)

mintimis apie škaplieriaus svarbą.

Pasibaigus šv. Mišioms buvo bendraujama prie pietų stalo. Parapijos Marijos legiono narės dėkingos dvasios vadui kun. Nerijui už inicijuotą ir surengtą susikauptimo dieną, kurios metu buvo kalbama ir apie Marijos legiono apaštalavimo Kristaus Prisikėlimo parapijoje ateities veiklą: pasiryžta nuolat melstis už taiką pasaulyje, aktyviai dalyvauti parapijos gyvenime, lankyti Lietuvos šventoves.

Vasara Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje

Vasaros alsavimas jaučiamas ir bažnyčioje – mažiau parapijiečių matome kasdien bei šventadieniais šv. Mišių metu, tačiau pagausėjo mūsų bažnyčią aplankantys svečių, piligrimų bei turistų srautas. Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčia, kaip lankytina vieta, įtraukta į Jono Pauliaus II piligrimų kelio programą, ji yra Didžiojo žygio po Baltijos šalis dešimties lankytinų objektų sąrašė ir įrašyta į Respublikos nacionalinių vertybių sąrašą, kaip Lietuvos kraštą garsinantis objektas.

Atostogų poilsiu džiaugiasi ir dvasinių jėgų gausiuose atlaiduose, rekolekcijose semiasi parapijos institucijų nariai, tačiau nepamiršti ir namuose likę parapijiečiai.

Nuo birželio pabaigos senjorus, ir ne tik juos, į sveikatos mokymo ciklo paskaitas per sekmadienių popietes konferencijų salėje pakviečia gydytoja, Pastoracinės tarybos narė Gina Emilija Butkuvienė. Šio ciklo paskaitas gydytoja tęs iki gruodžio mėnesio.

Muzikos mėgėjus ypač nudžiugino naujas klebono mons. Vytauto Grigaravičiaus sumanymas vasarą rengti koncertus bažnyčios terasoje. Šiais Lietuvos vyskupų

paskelbtais Šeimos metais unikaloje vietoje, ant bažnyčios stogo, nuo birželio vidurio koncertuoja garsios Lietuvos muzikų šeimos, o šį nuostabų renginį remia labdaringa Arvydo ir Ritos Garbaravičių šeima. Vis gausėjantys koncertų ciklo „Vasaros muzikos vakarai“ klausytojai jau gėrėjosi žymių Lietuvos dainininkų Vladimiro ir Nijolės Prudnikovų, Vytauto ir Eglės Juozapavičių atliekamais kūriniais, klausėsi Domarkų ir Armonų šeimos atstovų smuiku ir violončele atliekamų klasikos bei šiuolaikinių kompozitorių kūrinų, fleitininko virtuozo Valentino Gelgato, jo sūnaus Giedriaus, dukters obojininkės Justės ir marčios, operos dainininkės Guntos išraiškingų solo bei duetų.

Kas antrąją mėnesio penktadienį mažojoje Prisikėlimo bažnyčioje toliau vyksta Gyvo garso ir liudijimų vakarai, kuriuos nuo balandžio mėnesio kartu su Pakutuvėnų bendruomene organizuoja ir tiesiogiai transliuoja Marijos radijas. Šiuose vis daugiau klausytojų pritraukiančiuose vakaruose apie savo tikėjimo kelionę liudija visuomenės veikėjai ir žymūs menininkai, pristatantys savo kūrybą. Savo tikėjimo patirtimi yra dalijęsi Artūras Chalikovas, Vytautas Kairys,

Eugenijus Kanevičius, dalyvavo aktorius mimas Aleksas Mažonas, muzikantas Arnas Mikalkėnas ir vokalistė Indrė Dirgėlaitė, Viešpatį savo kurtomis giesmėmis šlovino Arūnas Raudonius ir kt.

Tad linkime gražaus, prasmingo paskutinio vasaros mėnesio, kurį vainikuoja Žolinės šventė, gaivinanti dvasią ir nešanti džiugią Dangaus Karalystės viltį.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai:

Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis